

"Kun sytostaattihoito aloitetaan heti, sinulla on vielä 3-5 vuotta hyvää aikaa jäljellä. Syöpä on uusunut niin rajuna, että sen pidemmälle en uskalla luvata mitään." Lääkärin sanat tuntuivat tulevan jostakin kaukaa. Mervi näki hänen istuvan vain puolentoista metrin päässä työpöytänsä takana, mutta ääni hänen korvissaan kuulosti kaukaiselta kumulta. Vastaanottohuoneen kliininen valkoisuus sattui silmiin. Korkeakiiltoiset, liukuovelliset kaapit ja jopa työpöydän paksu lasinen pöytälevykin olivat samaa puhdasta valkoista. Sen päällä Mervi oli huomannut muutaman englanninkielisen lääketieteen julkaisun ja kuvan teini-ikäisestä tytöstä. Edessään lääkäriellä oli pieni, metallisen sininen PC, jonka ruutua hän nyt tutki. Valkoisuus tuntui räikeänä kontrastina Mervin mielessä, josta oma sisäinen valo oli juuri sammunut lääkärin sanojen myötä. "Niin, hoitosi voidaan aloittaa jo heti seuraavalla viikolla, keskiviikolle näyttäisi olevan vapaa aika. Hoitohan on sinulle tuttua jo aikaisemmilta kerroilta, joten meidän on turha tuhlata aikaa sen läpikäymiseen. Tulet vain tänne heti aamulla kahdeksaksi, niin ryhdymme toimiin." Hienoinen tärinä tuntui kaikkialla ruumiissa, ja sydämenlyöntien ääni hakkasi korvissa voimakkaana. Selkää oli vaikea pitää suorassa, vaikka merensininen tuoli oli tuntunut aluksi oikein mukavalta. Istuiiko tässä todella hän vai joku toinen, jolle lääkäri oli juuri kohdistanut kolkot sanansa? Ei se voinut olla ainakaan hän, sillä hän oli tullut tänne kuulemaan laboratoriotestien tulokset, jotka viimeisten neljän vuoden kontrollien aikana olivat aina näyttäneet puhdasta. Nyt oli viimeinen käynti, jonka jälkeen hän saisi terveen ihmisen paperit. Rintasyövän ilmaantuminen muutama vuosi sitten oli pysäyttänyt koko elämän. Hän oli pyörittänyt omaa pientä, kansainvälistä firmaansa hyvin tuloksin, ja siitä luopuminen oli tuntunut lähinnä maailmanlopulta. Yrityksen luotsaaminen olisi kuitenkin vaatinut häneltä kokoaikaisen, sataprosenttisen läsnäolon, ja sitä hän ei rajusti alkaneen sairautensa aikana jaksanut tehdä. Poika oli auttanut yrityksen myynnissä, ja hän oli saanut siitä hyvän hinnan. Pieni vaarattomalta tuntunut kyhmy, joka löytyi sattumalta, kun hän oli sovittamassa uusia rintaliivejä, olikin osoittautunut erittäin aggressiiviseksi, ja se poistettiin yksityisellä lääkäriasemalla heti seuraavalla viikolla diagnoosin saamisesta. Naiskirurgi oli ollut asiansa osaava, kansainvälistä mainettakin saavuttanut, ja leikkaus oli mennyt kaikin puolin hyvin. Lääkärin sanojen mukaan kaikki syöpäkudos oli saatu pois. Leikkauksessa oli jouduttu poistamaan myös kainalon imusolmukkeita, ja lääkärin sanojen mukaan näissä tapauksissa niin jouduttiin tekemään usein.

Käsivarsi oli ollut aluksi turvoksissa aika ajoin, sillä kudosteneste ei poistunut normaalilla tavalla. Turvotusta oli hoidettu lääkäriasemalla lymfahoidolla ja yöksi laitettavalla verkkotekstiilillä, ja hän oli pärjännyt asian kanssa loppujen lopuksi oikein hyvin. Poistetun rinnan tilalle oli myöhemmin asetettu implantti, ja seurantakäynnit olivat olleet aluksi kuukauden, sen jälkeen kolmen kuukauden, sitten puolen vuoden ja nyt vain vuoden välein. Merkkiaineita ei verestä ollut löytynyt yhdelläkään kontrollikerralla. Nyt oli ollut viimeinen kerta, jonka jälkeen hän olisi ollut omillaan, kliinisesti syövästä selvinneenä, mutta mielen pohjalla varmaankin ikuinen huoli sairauden uusimisesta. Sitten tuli tämä tieto, johon hän ei ollut millään tavalla valmistautunut. Kolmesta viiteen vuotta. Mitä se merkitsi? Kolme, neljä kesää ja yhtä paljon kylmiä, pimeitä talvia. Ulkonäkö laihtuneena, peruukki päässä ja sytostaattihoitojen jälkeiset, voimakkaat kivut ruumiissa. Jatkuva väsymys ja huonovointisuutta. Pojan perheen elämä kulkisi siinä sivussa totuttua tietään. Pieni lapsenlapsi ehtisi nousta jaloilleen ja olla valmiina valloittamaan koko maailman. Miesystävä, joka asui toisella paikkakunnalla, ja jota hän tapasi muutaman kerran kuukaudessa, tuskin jaksaisi jäädä rinnalle vaikeiksi viimeisiksi vuosiksi. Hän ei ollut sellainen, ei osannut käsitellä sairautta, ei itsensä eikä muiden. Lopullinen lähtö ei tulisi olemaan helppo kaikkine kipuineen, ei vaikka hän saisi kaiken mahdollisen lääkityksen. Mitä hänen pitäisi tehdä? Oliko mitään järkeä aloittaa taas raskaita hoitoja, jos tieto niiden

lopullisesta auttamisesta oli kuitenkin tuo, vain kolmesta viiteen vuotta? Ulkona kadulla kaikki oli yhtäkkiä päivänselvää. Hän ei aloittaisi hoitoja ollenkaan. Jo heti ensimmäinen sytostaattihoito edellisellä kerralla oli saanut hänen hiuksensa lähtemään, ja sitä hän ei halunnut. Niin kauan kuin oli mahdollista, hän halusi olla joukosta erottumaton ja kantaa upeaa leijonaharjaansa, joka edellisten hoitojen jälkeen oli kasvanut takaisin entistä tiheämpänä. Harmaahan se kyllä jo oli, mutta runsaudessaan aina herättänyt ihmettelyä, kun hän oli poikennut uudella kampaajalla. Ei, ensi keskiviikkoon oli vielä lähes viikko aikaa, ja hän ehtisi järjestellä asiat kuntoon siihen mennessä. Matkatoimiston ulko-ovi oli kutsuvasti avoimena. Hän poikkesi sisään, varasi ja maksoi itselleen viikonloppuna lähtevän lennon kuukauden matkalle Malediiveille. Siellä hänellä olisi aikaa miettiä lopullista toteutusta. Hänellä kulki aina mukana voimassaoleva passi, ja viisumin hän saisi saapumiskentällä. Mahdollisten tulevien kipujen kanssa hän pärjäisi kyllä. Noin pian kovin nopeaa etenemistä ei kuitenkaan ehtisi tapahtua. Lopullisen ratkaisun löydyttyä hänellä olisi aikaa toteuttaa se ennen kuin hän olisi sairaalahoidon tarpeessa. Ratkaisu oli tässä. Hän tunsu olonsa varmaksi ja rauhalliseksi. Pojan perheelle hän ilmoittaisi matkastaan huomenna. He olivat tottuneet siihen, että varsinkin nyt, eläkkeellä ollessaan hän saattoi lähteä matkoilleen hyvin nopeasti, eikä tämäkään matka herättäisi sen kummempaa ihmetystä. Matkan pituudesta ja siitä, että lähti matkalleen yksin, hän ei kertoisi mitään. Kirje, jossa hän kertoisi uusiutuneesta sairaudestaan, hänen pitäisi silti kirjoittaa ja jättää saataville. Surun ja suuttumuksen jälkeen poika kyllä ymmärtäisi hänen ratkaisunsa. Salasanat ja pankkitunnukset piti myös laittaa helposti löydettävään paikkaan ja katsoa, että asunto jäi inhimilliseen kuntoon. Kyllä lähtö kerrostaloasukkaalle oli helppoa! Omakotitalossa olisi ollut paljon enemmän järjesteltävää. Eteisen pöydällä lojui yksisuuntainen lentolippu. Paluulippua ei ollut, sitä ei tarvittu. Matkavakuutus korvaisi mahdollisen kuljetuksen kuoleman jälkeen, ja olihan mahdollista, että hukkunutta ei koskaan edes löydettäisi. Intian valtameri oli valtaisa vesialue, ja siihen katosi vuosittain useita turisteja. Voimakkaat vaahtopää laineet soivat siellä rauhoittavaa lauluaan ja niiden syliin oli hyvä nukahtaa. Ei enää vääjäämättä tulevaa kipua eikä epävarmuutta siitä, kuinka kauan tämä vielä jatkuisi. Näin oli hyvä. Päätös oli tehty. Hän sulki asuntonsa oven ja lähti kampaajalle, jonka hän oli edellisellä viikolla varannut juhlistaakseen viimeistä lääkärikäyntiään. Tuntui hyvältä vajota syvälle kampaamotuoliin ja jutella kampaajan kanssa viimeisestä Satuhäät-ohjelmasta. Osallistujat olivat nuoria, vielä autuaan tietämättömiä siitä, mitä elämä ehtisi tuoda tullessaan. Niin pitikin olla. Niin kauan kuin huolia ei ollut, niiden saapumista oli turha ryhtyä murehtimaan. Sen ehti tehdä sitten kun niiden aika oli. Niin hänkin oli tehnyt. Ja päätös niiden ratkaisemiseksi oli ollut yllättävän helppo.